

Citirana izjava pokazuje da je hrvatskoj strani vrlo teško u pregovorima s MMF-om. Jedino što se želi javnosti reći je da MMF ne postavlja ultimatum. A kakve i zašto bi MMF uopće postavljao ultimatum?

Ljudima koji poznaju strukturu i tehnologiju rada međunarodnih, posebno financijskih, institucija znaju da su stvari jasno postavljene na binarnoj osnovi: uzmi ili ostavi. Problem pristupa nije na strani MMF-a već Hrvatske. U tom smislu stvari se jasno dijagnosticiraju i vremenski fiksiraju. Hrvatska će prihvatiti sve ono što MMF traži iako to on neće eksplicirati. Tolika je moć MMF-a i toliko o problemu ultimatum. Sve u svemu hrvatskim pregovaračima neće biti lako. Politička taktika, koja se tom prilikom koristi, od sekundarnog je značaja i isključivo za domaću upotrebu.

Stanje u Hrvatskoj je vrlo teško. «Suglasnost» MMF-a i Hrvatske da se država umjesto na inozemnom tržištu ubuduće zadužuje na domaćem tržištu ima sasvim jasna upozorenja kako mogućeg održanja postojećeg kreditnog rjetinga tako i mogućnosti dinamiziranja privredne aktivnosti. Naprosto su nam rekli: gospodo! vi ste prezaduženi i rješavajte problem u vlastitoj kući. Tome su pridodali: što se tiče dinamike razvoja to je vaš problem – u kojoj mjeri smanjite javnu potrošnju ostatak će vam više za investicije. I to je cjelokupna priča. Ostalo su derivacije.

Ministrastvo financija u ovoj godini predviđa rast BDP-a od 3,5 do 4%. Pretpostavimo li da je BDP 30 milijardi dolara znači da će se BDP povećati za milijardu odnosno milijardu i dvjesto milijuna dolara. Imamo li u vidu da servisiranje inozemnog duga košta Hrvatsku u prosjeku svega 5% - ispada da će optimistička projekcija rasta BDP biti dovoljna da pokrije kamate po inozemnom dugu (5% od 24 milijarde dolara iznosi 1,2 milijardne dolara). Ukoliko se, međutim, temeljem inozemnih akvizicija, povuče dodatna milijarda dolara, kao što je to bilo prošle godine, ostaje da zaključimo da će raspoloživi proizvod biti manji nego u 2003. godini. Pri tome valja imati u vidu da je deficit platne bilance iznosio gotovo dvije milijarde dolara. I dalje, deficit robne razmjene s svijetom iznosio je 7 milijardi dolara. To su gabariti u kojim funkcionira Hrvatska.

Očito je da dosadašnja filozofija ekonomske politike neće i ne može dati bolje rezultate. Rješenja u postojećoj filozofiji nalaze se u smanjenju socijalnih prava građana što znači da penzioneri osim definiranja iznosa duga od strane države ne mogu ništa više očekivati. Kako će to premijer Sanader rješiti sa svojim koalicijskim partnerom ostaje da se vidi. To je – politika; o kojoj imam spoznaje koliko i svaki drugi građanin.